

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: H. Ch.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 8/2004 - 29 ze dne 29. 7. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví blíže označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3087/VL - 10 - HA08 - 2003 ze dne 5. 1. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel svou kasační stížnost výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že žalovaný dle jeho názoru řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Městský soud se nezabýval tím, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona a zda je správní orgán nevyložil příliš úzce. Stěžovatel se proto domnívá,

že nebylo řádně zdůvodněno, proč jím uváděné důvody nelze považovat za humanitární. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názoru, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu uvedené v § 14 zákona o azylu. Krajský soud postupoval v souladu s platnými právními předpisy, a proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel opustil svou vlast v dubnu 2003 z ekonomických důvodů, neboť v Číně nemohl najít stálé zaměstnání a uživit rodinu. Proto se rozhodl odjet za prací do Evropy. Jelikož měl dvě děti a jeho manželka znovu otěhotněla, byl povinen zaplatit pokutu 50 tisíc RMB, ale tolik peněz neměl. V České republice si chtěl vydělat peníze, když zjistil, jaký je zde život, rozhodl se požádat o azyl, aby si tak legalizoval pobyt. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení azylu či vztažení překážek vycestování, přičemž ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že takové důvody ve stěžovatelově případě neshledal.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, v níž mj. uvedl, že žalovaný nezkoumal důvody pro udělení azylu v širších souvislostech, rozhodnutí proto nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Městský soud v Praze však stěžovateloivu žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn řádně a dostatečně a závěry, které z něho žalovaný učinil, jsou v souladu se zákonem. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 23. 9. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 5. 10. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud stěžovatel konkrétně uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení

(srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Při tom vyšel z již zcela konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a zohlednil všechny okolnosti stěžovatelem ve správním řízení uvedené. Ani městský soud nepochybil, když se se závěrem žalovaného ztotožnil. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Další námitku stěžovatel uplatnil dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Městský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

